

Dnevno Nedjelja, 07. Velja a 2016.

Izrael i Hrvatska -analiza nasrtaja

<http://www.dnevno.hr/vijesti/dnevni-detektor/zuroffi-goldsteini-pusici-i-radmani-nisu-samo-opasnost-vec-prilika-hrvatskoj>

Zuroffi, Goldsteini, Pusi i i Radmani nisu samo opasnost, ve – prilika Hrvatskoj

Autor: Marko Ljubi Nedjelja, 07. Velja a 2016.

Hrvatski narod ima u neposrednoj prošlosti u relativnom smislu jednako zastrašuju a iskustva. Kao što ih ima ve ina malih naroda, prije svega onih koji nisu imali nesmetan višestoljetni razvoj vlastite državnosti.

S obzirom na to da se rat protiv Hrvatske, iako je adresiran, na koga bi drugoga nego na „fašiste“, ovaj put u hrvatskoj Vladi, prenio i na me unarodni teren putem medija u europskim zemlja, kao Le Mond u Francuskoj, jasno je da je Zlatko Hasanbegovi time prerastao samoga sebe. Uklju eno je i teško topništvo kakvim se u javnoj percepciji predstavlja Efraim Zuroff i njegova nevladina udruga Centar „Simon Wiesenthal“ u Jeruzalemu. Zbog toga se valja na samome uvodu u tekst prisjetiti ponašanja židovske države u sli noj situaciji.

I, svakako, prisjetiti se da je veleposlanik Republike Hrvatske u Parizu Ivo Goldstein, povjesni ar pred kojim je Zlatko Hasanbegovi doktorirao, do sada ostao nijem na vrlo ružne kvalifikacije aktualne hrvatske Vlade, ministra Hasanbegovi a, pri emu su korištene i rije i Trvtka Jakovine da je „problemati no imati anti-antifašista na mjestu ministra kulture“. Le Mond je jako utjecajan list, a hrvatsku Vladu su ocijenili – ultranacionalisti kom.

A sve su zapo ele nevladine udruge i famozno civilno društvo.

Kakvo, vidi se po me unarodnoj prirodi udara na Hrvatsku.

Pogledajmo kako se u sli nim situacijama ponaša Izrael.

Izraelska ministrica kulture, iji je resor, kao i u Hrvatskoj bio nadležan za itav niz društvenih i civilnih ustanova i udruga, prekinula je državne potpore organizacijama za koje je Izrael, dakle ona i njene stru ne službe, ustvrdila da rade protiv opstojnosti, suvereniteta i u kona nici same države Izrael.

I te organizacije su se zalagale za – ljudska prava.

S druge strane, izraelski parlament Knesset na prijedlog izraelske Vlade nazad nekoliko godina naložio je posebno formiranome povjerenstvu da istraži tokove novca prema udrugama koje su na ulicama izraelskih gradova i u izraelskoj javnosti žestoko prosvjedovale na svaku obrambenu i inu akciju Izraela prema Palestincima i sudjelovale u sigurnosnim nasrtajima na Izrael.

S obzirom da se radilo o nekolicini udruga pod firmom civilnoga društva, koje su se stalno pojavljivale kao nositelji tih prosvjeda i javnih kampanja protiv Vlade, povjerenstvo je vrlo brzo ustanovilo da su financirane iz rigidnih arapskih dinastija i država, smrtnih neprijatelja ideje izraelske državnosti i Izraela. Prste u svemu su imali i notorni – Britanci.

Izrael je ocijenio da je nasrtaj na državu, nasrtaj na Židove.

Na narod.

Je li smio druga ije ocijeniti?

Naravno da ne.

Istoga trenutka zabranjene su takve udruge.

Zašto to u Hrvatskoj nije mogu e?

Zbog toga što u Izraelu, ali i me u svim Židovima svijeta postoji potpuna suglasnost oko nužnosti, postojanja, ciljeva i nacionalnih interesa države Izrael.

Razlog nužnosti postojanja snažne i beskompromisne države na povjesnome teritoriju, bio je – Holokaust.

Nikada više, nacionalna je svetinja svakoga Židova.

Hrvatski narod ima u neposrednoj prošlosti u relativnom smislu jednako zastrašuju a iskustva. Kao što ih ima ve ina malih naroda, prije svega onih koji nisu imali nesmetan višestoljetni razvoj vlastite državnosti. Hrvatska se danas suo ava s izravnim udarima na temelje državnosti hrvatskoga naroda, s beskrupuloznim krivotvorinama, lažima i podvalama o prošlosti hrvatskoga naroda. Pa i s injenicama da se posve dokumentirane i iskustvene istine i doga aji, kao što je Domovinski rat, nasilno krivotvore, što u navodnim nevladinim inicijativama, što u medijima pod kontrolom neokomunisti kih struktura, što u službenoj politici navodne ljevice sa satelitima od regionalno-autonomaških inicijativa do klasi nih velikosrpskih tendencija u SDSS-u i srpskim institucijama u Hrvatskoj.

Usporedimo to s mogu im legalnim djelovanjem nacisti koga pokreta u Izraelu.

Pretjerujem?

Nimalo. Ono što su nacisti bili Židovima, komunisti ki i velikosrpski program je Hrvatima.

Pri tome postoje ozbiljne indicije da su ljudi na najvišim državnim funkcijama, na javnoj Televiziji, bili suradnici KOS-a, nositelja svih planova agresije Srbije na Hrvatsku.

Kao netko pod sumnjom da je bio esesovac ili pripadnik Hezbollaha na izraelskoj televiziji.

Mogu e?

Lijeva politika, nevladine udruge pod idiotskim nazivom antifašisti ke, ne dopuštaju provjeru i djelovanje države na rasvjetljavanju tih indicija, iako ponašanje tih ljudi svakodnevno potvr uje opravdanost sumnji. Mnogi e re i, lako je bilo Izraelu donositi zakone i politi ki postupati tako oštro i jasno, kad iza njega stoje Židovi diljem svijeta s golemim realnim utjecajem u ve ini najvažnijih svjetskih država.

Isti e re i da Hrvatska jednostavno nema takvu, ni mo , ni mogu nosti.

Nema vjerojatno mo kao Izrael, ali ima dovoljnu. I mogu nosti ima.

Ima i milijune Hrvata diljem svijeta s vrlo snažnim utjecajem na politike najvažnijih svjetskih sila.

Republika Hrvatska danas je lanica NATO saveza, lanica je EU i ništa se u tim institucijama i savezima ne može odnositi na Hrvatsku, a da Hrvatska ne može izravno i snažno utjecati na to.

Pitanje je samo, zna li i ho e li.

Jasno je da politi ki predvodnici prosvjeda protiv nove Vlade i njenoga „fašizma“ nisu htjeli utjecati na afirmaciju nacionalnog interesa. Tko može zamisliti Vesnu Pusi , Mesi a, Josipovi a ili Milanovi a da promoviraju istinu i na ela o hrvatskom narodu, mora, ili lije niku zbog indicija ozbiljnog psihi kog poreme aja, ili jednostavno – puše u isti rog.

Je li oni imaju pravo vidjeti Hrvatsku na svoj na in?

Na na in kako to pokazuju – nemaju.

Ne.

Radi se o tome što Hrvatska kako je „oni vide“ i „nacionalni interesi“ kako ih u Saboru definira Nenad Stazi jednostavno nisu interesi – hrvatskog naroda.

Ne može interes hrvatskog naroda biti politika da je bilo opravdano poubijati stotinjak tisuća Hrvata, pohapsiti nekoliko stotina tisuća, rastjerati isto toliko, oduzeti hrvatskome narodu slobodu, zvesti totalitarni režim Beograda koristeći šaću izdajnika, određi se trajno svoga državljanstva i nastojati brutalno iskorijeniti sve elemente nacionalne prepoznatljivosti od kulture, tradicije do – katoličanstva.

A svi oni izvorište upravo u tome imaju i to afirmiraju svakodnevno, skriveno ili otvoreno.

Da su to interesi hrvatskoga naroda, bez ikakve dvojbe Hrvate bi svatko mogao proglasiti potpuno ludim narodom.

I to ka.

Republika Hrvatska je nakon dugo vremena pred slutnjom, da ne kažem prvim naznakama da se u državnome vrhu događaja svijest i politika koja bi mogla služiti na ponašanje izraelske ministricice Miri Regov, ili, u svježijoj inačici, naših susjeda u Mađarskoj.

Zbog toga je pozvan ni više ni manje nego poznati Židov – Efraim Zuroff.

Vrijeme je da Hrvatska pokaže da nema respekt prema takvim tipovima, bez obzira što je to djelomično rizično. Naime, netko tko koristi u svijetu simboliku stradanja milijuna Židova ima pretpostavljeni moralni kredit, pa je to uz sve ostalo pozicija koja se mora respektirati.

Međutim, svakome na zemlji se može i mora smjeti postaviti pitanje?

Pa i Zuroffu, pogotovo što ima dosta razloga upravo njega dokumentirano prozvati zbog vrlo jakih indicija da diljem svijeta zloupotrebljava žrtve svoga naroda, i kolektivno sjećanje ovoj anstva za vrlo neodgovorno i prljavo političko ponašanje.

Kad je Zuroff u pitanju, previše je mu njih usporednica na službeno ponašanje Milorada Pupovca.

To je uvijek koga nikako ne mogu odobri ne ljudske, javne i konačno međunarodne odgovornosti oprati niti zaštititi milijuni nesretnih Židova stradalih u Holokaustu, zbog čitavoga niza vrlo upitnih postupaka, izjava i ocjena, pa i o stvarima koje se izravno tiču kolektivnog sjećanja hrvatskoga, ali i bošnjačkog naroda.

Istodobno, židovske žrtve su dio kolektivnoga sjećanja svih naroda svijeta, ali to su i hrvatske i bošnjačke žrtve, inače sjećanje na žrtve – nema smisla.

Ako Zuroff misli drugačije, treba mu jasno staviti na znanje da time izravno vrijeđa i omalovažava nikoga drugoga nego žrtve i bolno sjećanje svoga naroda.

A evo primjera za to.

Nikada tijekom surove, zločinačke i u mnogim elementima prema mišljenju ICJ-a genocidne agresije na hrvatski narod devedesetih nije ni jednom riječju osudio tu agresiju i zločinice.

Nikada.

A bilo bi nužno, jer je progonom nacističkih zločinaca stekao međunarodni ugled, i on i njegov Centar.

A srpska agresija bila je prvorazredan međunarodni događaj, na koji se svatko tko drži do sebe morao očitovati. Pogotovo netko s visokim senzibilitetom za genocid.

Zato jeste zajedno sa svojim potrcinom Slavkom Goldsteinom, kad treba Židovom, kad treba Hrvatom, kad treba liberalom, kad treba komunistom, kad nestane komunizma, onda antifašistom, u jesen 1991. godine, u jeku zastrašujućega razaranja hrvatskih gradova i ubijanja tisuća ljudi, nakon Labradorove diverzije na Židovsku općinu u Zagrebu, bez ikakvih saznanja žestoko nasrnuo na Tuđmana i hrvatsku državu.

Te večeri, dok je Zagreb bio pod uzbunama, a Hrvatska gorjela, Slavko Goldstein je oštro prigovorio hrvatskome narodu da je jako razočaran što se na ulicama i trgovima nije skupilo pola milijuna ljudi da osude fašistički i ustaški nasrtaj na Židove.

Tako je rekao u tv kamere.

A Zuroff je „zabrinuto“ zajedno s Beogradom i agenturama u gotovo svim europskim gradovima i medijima, ukazivao na „ultranacionalističku i ustašofilanu“ vlast predsjednika Tuđmana, otvoreno zagovarajuć i razumijevanje i potporu svijeta za – obranu srpske nejačice!

Je li nekome treba objašnjavati razmjere ovoga, da se poslužim izrazom Vesne Pusić, „monumentalnog bezobrazluka“?

Naravno, kad se ustanovilo da su terorističku akciju izveli Kosovi agenti u Hrvatskoj, Goldstein kao i Zuroff su – šutjeli.

Zuroff u Beogradu mrtav hladan negira genocid u Srebrenici, bez obzira što je i to neopozivi, izriješkom iskazani, stav i presuda najvišega suda današnjice, ICJ-a.

Polazište?

Kao i „naših“ nakaznih antifašista.

Mi smo sud.

Mi smo moral.

Mi smo civilizacijski imperativ.

Jesu kome jesu.

Ali, Hrvatskoj nikako ne bi smjeli biti, jer, previše su bili.

Zbog toga je Zlatko Hasanbegović zadnja, nulta crta obrane elementarnoga dostojanstva hrvatskoga naroda.

Zadnja crta obrane naše suverenosti, slobode, ponosa i kona na razdjelnica na kojoj se mora po etički politikom jasnoga razlučivanja zla od dobra. Na toj crti, jednako kao i 91. godine na bojišnicama, nema mucanja, nema nejasnoća, nema okretanja drugog obraza, niti ima – dokazivanja.

Precizno je Milanović rekao – mi ili oni.

Ako hrvatska Vlada ne izvuče pouke iz svega, onda nije Vlada.

Ako ne postavi pitanje što njen državni zastupnik u Parizu radi i zašto mirno gleda klevete protiv svoga naroda i Vlade i ne otkáže mu istoga trenutka akreditaciju, ne zna vladati.

Zbog toga je ova kampanja protiv, samo naizgled Hasanbegovića, a u biti protiv nacionalne političke paradigme koju on trenutno simbolizira, vrlo, vrlo poučna, pa ako hoćete i dobra prilika za Hrvatsku.

Nema sumnje da velika većina naroda to razumije. Ako je bilo ikakvih iluzija, samo ih budale ili tipovi pod opijatima, bilo ideološkim, bilo organskim – imaju.

Nadati je se da Karamarko, Petrov, Orešković i Grabar Kitarović nisu pod istim opijatima.

Autor: Marko Ljubić Nedjelja, 07. Veljača 2016